

J Ju... ras skjön... ne Eg... ne, ved Bjer... gets Kjæm... pe... fod, der

vi... ser man en Klip... pe, den er be... sprængt med Blod.

2.

En Yngling og en Pige
Til Kirken aarle gik,
De knælte for Guds Alter,
Med helligt Andagtsblik.

3.

Ærvædig Fader knyttet
Det evigfaste Baand.
"Guds Fred med eder være!"
Saa gik de Haand i Haand.

4.

Hör Nattergalens Toner
Hist fra det ranke Fjeld,
Hvor tæt Fioler voxer,
Ved klare Kildevæld.

5.

Der svæve milde Luftte,
Der trippe muntre Faar,
Der bölge søde Dufte,
Hvor Nattergalen slaaer.

6.

Og Hyrder og Hyrdinder
Saa glade dandse om.
En Blomsterkrands jeg binder
Dig der, min Elskte! kom.

7.

Saa gik han med sin Pige
Op ad det steile Fjeld,
Hvor tæt Fioler voxte
Ved klare Kildevæld.

8.

Og Bjergets Hyrder smilte
 Og sukked: Hun er skjön!
 Og Bjergets Piger rødmed
 Taus til Naturens Sön.

11.

Da bleggede den Skjönne
 De spæde Födder gled;
 Hen ad det vaade Grönne
 Hun sank og styrted ned!

14.

Dem Dödens Engel vinkte
 Paa Livets bedste Dag.
 Lyksalig den som blegner
 J Elskovs Favnetag!

9.

Saa gik de mellem Blomster
 Og hörde Skovens Lyd,
 Og favnede hinanden;
 Og bævede af Fryd.

12.

Og som et Midnatsgjenfærd
 Ved Gravens Bredde stod
 Den unge Mand og svimled
 Ned i sin Elsktes Blod.

10.

Men da de kom hvor Fjeldet
 Nedludedesaa brat,
 Hvor skumfuldt Kildevældet
 Faldt ned i Dybets Nat,

13.

Da hæved Philomele
 En sjelden Veemodssang;
 Da risled Kildens Vover
 J større Bølgegang.

15.

J Juras skjönne Egne,
 Ved Bjergets Kjæmpefod,
 Der viser man en Klippe,
 Den er besprængt med Blod.